

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 469/2010-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. decembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť J. G. – K., T., zastúpeného advokátom JUDr. D. K., Ž., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Cob/176/2009 a jeho uznesením zo 14. októbra 2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. G. – K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. novembra 2010 doručená sťažnosť J. G. – K. (ďalej len „sťažovateľ“), doplnená podaním doručeným 11. novembra 2010, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Cob/176/2009 (ďalej len „napadnuté konanie“) a jeho uznesením zo 14. októbra 2010 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej doplnenia okrem iného vyplýva:

„Sťažovateľ dňa 16. 11. 2007 podal na Okresnom súde v Trenčíne návrh na úhradu čiastky 987,52,-- € s príslušenstvom. Dňa 8. 7. 2009, bol vydaný rozsudok ktorý návrh zamietol.

Proti rozsudku sťažovateľ podal odvolanie dňa 11. 09. 2009.

Dňa 18. 09. 2009 sťažovateľ vyzval Okresným súdom k úhrade odvolávacieho poplatku, ktorý bol uhradený dňa 26. 09. 2009.

Od tejto doby ani Krajským súdom v Trenčíne nebol vykonaný žiaden úkon. Sťažovateľ listom zo dňa 13. 10. 2010 požiadal Okresný súd v Trenčíne o prešetrenie prieťahov v súdnom konaní. Na vec bolo reagované listom Spr - 2135/2010 zo dňa 19. 10. 2010.“

Sťažovateľ poukázal aj na to, že „... nemá vedomosť, prečo Krajský súd v Trenčíne, od 13. 10. 2009 o odvolaní do dnešného dňa nekonal. Nekonaním súdu sťažovateľovi bola spôsobná škoda, keď odporca nielen neuhradil sťažovateľovi žalovanú čiastku, ale v ďalšom mu neumožnil realizovať do dnešného dňa oprávnenia dané mu platnou zmluvou, ktorej sa odporca jej založením na ministerstve dovoľáva a na základe nej realizuje svoju činnosť, avšak povinnosti z nej vyplývajúce voči sťažovateľovi neplní. Od októbra 2007 do septembra 2010 pre nekonanie súdov sťažovateľ mesačne stratil čiastku 2500,- Sk + DPH. Celkove tak bol poškodený vo výške 87 500,- Sk + DPH, čo je čiastka 3 456,32.- €.

Na základe týchto skutočností máme za to, že Krajský súd v Trenčíne porušuje právo sťažovateľa dané mu Ústavou SR v článku 48 ods. 2, keď v neprávoplatne neukončenom spore naďalej nepokračuje a následne bezdôvodne po dobu jedného roka vôbec nekoná a spor trvá skoro tri roky.“

Sťažovateľ v doplnení sťažnosti uviedol, že „Po podaní sťažnosti Ústavnému súdu SR Krajský súd v Trenčíne sťažovateľovi doručil uznesenie č. j. 16 Cob/176/2009-75 zo dňa 14. 10. 2010, ktorým nepripustil zmenu (rozšírenie), žalobného návrhu zo dňa 15. 7. 2009.

Urobil tak bez akéhokoľvek odôvodnenia a v neprítomnosti sporových strán.

Z hmotnoprávneho, ako i z procesného hľadiska je konanie odvolacieho súdu v rozpore so zákonom. Prvostupňový súd v spore rozhodol pod č. j. 36 Cb/358/2008. O pripustení zmeny návrhu (rozšírení) v spore nerozhodol. Krajský súd preto ako druhostupňový súd nemôže nahrádzať súd prvostupňový a v tejto časti sporu rozhodnúť bez umožnenia práva na odvolanie.

Z uznesenia Krajského súdu nie je zrejmé ustanovenie OSP, ktoré ho oprávňuje suplovať rozhodnutie prvostupňového súdu a neobsahuje ani zdôvodnenie, z akých dôkazov či úvah dospel k vydaniu uznesenia.“

Sťažovateľ v doplnení sťažnosti napokon uviedol, že „Okrem zákonného porušenia procesného práva, keď druhostupňový súd neoprávnene rozhodol o tom, o čom mal rozhodovať prvostupňový súd, Krajský súd v Trenčíne porušil i ustanovenie § 157 ods. 1 OSP, keď svoje uznesenie riadne neodôvodnil. Neoznačil jeho vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami, podľa ktorých v uznesení prijal právny záver. Bez konkrétneho zdôvodnenia odvolací súd porušil princíp riadneho a spravodlivého procesu vyplývajúci z článku 46 a nasledujúcich Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Nezávislosť rozhodovania musí byť založená na princípe riadneho a spravodlivého procesu, ktorý vylučuje ľubovôľu pri rozhodovaní.

Navrhovateľ dňa 11. 9. 2009 podal odvolanie proti rozsudku č. j. 36 Cb/358/2008 o ktorom do dnešného dňa odvolací súd nerozhodol, avšak horeuvedené uznesenie, i keď v texte neoznačuje číslo horeuvedeného konania, dovoľáva sa žalobného návrhu, o ktorom prvostupňový súd pod horeuvedeným číslom jednal a rozhodol.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Krajský súd v Trenčíne v konaní v spornej veci vedenej pod č. j. 16 Cob/176/2009 porušil právo sťažovateľa na riadne prerokovanie veci a rozhodnutie sporu bez zbytočných prietahov priznanému čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

... odvolací súd v Trenčíne svojím uznesením č. j. 16 Cob/176/2009 zo dňa 14. 10. 2010 porušil základné práva a slobody sťažovateľa vyplývajúce mu z čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv, vyslovuje Ústavný súd SR ich porušenie a uznesenie horeuvedeného čísla č. j. 16 Cob/176/2009 zo dňa 14. 10. 2010, zrušuje v zmysle ustanovenia § 56 ods. 1, 2 a 3 pís. b Zákona o Ústavnom súde SR.“

Okrem uvedeného sťažovateľ žiadal, aby mu ústavný súd priznal finančné zadost'učinenie v sume 3 456 €, ako aj úhradu trov konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Cob/176/2009

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietáchoch (m. m. II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 154/03, IV. ÚS 147/04, IV. ÚS 221/05). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, IV. ÚS 221/05).

Podľa sťažovateľa k porušeniu jeho základného práva garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy malo dôjsť postupom krajského súdu v napadnutom konaní, teda v konaní o odvolaní

podanom 11. septembra 2009 proti rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 36 Cb/358/2008 z 8. júna 2009.

Ústavný súd zo sťažnosti, z jej doplnenia a príloh zistil, že napadnuté konanie začalo 13. októbra 2009, keď Okresný súd Trenčín predložil súdny spis spolu s odvolaním na rozhodnutie krajskému súdu.

Keďže sťažnosť namietajúca okrem iného aj priet'ahy v napadnutom konaní bola ústavnému súdu doručená 8. novembra 2010, teda iba po viac ako roku od jeho začatia, ústavný súd uzavrel, že napadnuté konanie netrvá tak dlho, aby bolo možné uvažovať o zbytočných priet'ahoch, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu ústavný súd poukazuje aj na to, že špecifickosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy spočíva okrem iného aj v tom, že k jej podaniu môže zásadne dôjsť až subsidiárne. Zmysel a účel zásady subsidiarity vyplýva aj z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci.

Predmetom konania pred ústavným súdom, ako už bolo uvedené, je okrem iného rozhodovanie o návrhu sťažovateľa smerujúcom proti postupu krajského súdu, ktorým boli podľa neho spôsobené zbytočné priet'ahy, čím malo dôjsť aj k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 16 Cob/176/2009.

Ústavný súd už viackrát rozhodol (m. m. I. ÚS 21/99, I. ÚS 20/05), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na priet'ahy v konaní [podľa § 3 ods. 7 a § 62 ods. 1 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení

niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“)] je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám urobil nápravu a odstránil protiprávny stav zapríčinený nesprávnym postupom alebo svojou nečinnosťou. Ústavný súd preto o sťažnosti, predmetom ktorej je namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, koná iba za predpokladu, že sťažovateľ preukáže, že využil označené právne prostriedky podľa zákona o súdoch (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde), avšak ich využitím nedosiahol účinnú nápravu namietaného porušenia označených práv.

Podľa názoru ústavného súdu sa podanie sťažnosti na prietahy v konaní podľa § 3 ods. 7 a § 62 ods. 1 a nasl. zákona o súdoch zásadne považuje za účinný prostriedok ochrany základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov (napr. IV. ÚS 153/03, IV. ÚS 278/04). Účinnosť takého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prietahmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných prietahov a ustanovuje za také prietahy aj disciplinárnu zodpovednosť [§ 2 ods. 2, § 30 ods. 4, § 52 ods. 1, § 116 ods. 1 písm. b) a § 120 ods. 7 citovaného zákona].

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu uplatnil sťažnosť na prietahy v konaní adresovanú predsedovi krajského súdu podaním z 29. októbra 2010, pričom sťažnosť na prietahy v napadnutom konaní bola ústavnému súdu doručená už 8. novembra 2010 bez toho, aby sťažovateľ vyčkal na odpoveď predsedu krajského súdu.

Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že predmetnú sťažnosť na prietahy v konaní v okolnostiach danej veci treba vyhodnotiť ako formálny úkon, ktorému nemožno pripísať účinky, ktoré by inak takáto sťažnosť mohla mať, ak by predseda krajského súdu dostal primeranú lehotu na prijatie opatrení proti zbytočným prietahom v napadnutom konaní.

Ústavný súd v súvislosti s namietaným postupom krajského súdu, ktorým malo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, poukazuje na to, že sťažnosť bola ústavnému súdu podaná predčasne, a to v čase, keď ešte nebolo možné dospieť k záveru, že by vyčerpanie právneho prostriedku, ktorý zákon účinne poskytuje sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv a slobôd, bolo bezúspešné a neprinieslo ním sledovaný cieľ.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy odmietol aj pre jej neprípustnosť podľa § 25 ods. 2 ústavy v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 16 Cob/176/2009-75 zo 14. októbra 2010

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy má každý právo domáhať sa zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo... prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Podľa čl. 142 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46

ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Podstatou tejto časti sťažnosti sú námietky sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, ktorým podľa názoru sťažovateľa došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľ okrem iného tvrdí, že predmetným uznesením, ktorým krajský súd nepripustil zmenu (rozšírenie) jeho

žalobného návrhu z 15. júla 2009, „*rozhodol o tom, o čom mal rozhodovať prvostupňový súd*“, a navyše porušil aj ustanovenie § 157 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, keď svoje uznesenie riadne neodôvodnil. Sťažovateľ je presvedčený, že z hmotnoprávneho, ako aj procesného hľadiska je konanie odvolacieho súdu vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu zo 14. októbra 2010 „*v rozpore so zákonom*“.

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu konštatuje, že v okolnostiach danej veci nedospel k záveru, že by toto uznesenie bolo svojvoľné a že by zasahovalo do základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Pokiaľ sťažovateľ namietal, že napadnuté uznesenie nebolo dostatočne odôvodnené, ústavný súd s týmto názorom nesúhlasí, naopak, toto uznesenie považuje za zrozumiteľné s jasne objasneným skutkovým a právnym základom.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia okrem iného uviedol:

„Podľa § 95 ods. 1, 2 O. s. p. navrhovateľ môže za konania so súhlasom súdu meniť návrh na začatie konania. Zmenený návrh treba ostatným účastníkom doručiť do vlastných rúk, pokiaľ neboli prítomní na pojednávaní, na ktorom došlo k zmene.

Súd nepripustí zmenu návrhu, ak by výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom pre konanie o zmenenom návrhu. Súd nepripustí zmenu návrhu ani v prípade, ak by na konanie o zmenenom návrhu bol vecne príslušný iný súd. V takomto prípade pokračuje súd v konaní o pôvodnom návrhu po právoplatnosti uznesenia.

Z citovaného ustanovenia vyplýva, že zmenu návrhu súd posudzuje z hľadiska procesnej hospodárnosti. Zmeny návrhu nemôžu byť ponechané úplne neobmedzene v dispozícii účastníkov konania. V prvom rade súd skúma základnú podmienku, ktorá vychádza zo zásady hospodárnosti súdneho konania a ktorá je vyjadrená v platnej právnej úprave tým, že súd nepripustí zmenu návrhu, ak by doterajšie dokazovanie nemohlo byť podkladom pre konanie o zmenenom návrhu.

V danom prípade ide o takýto stav, keď súd prvého stupňa rozhodol o pôvodnom návrhu dňa 8. 7. 2009; žalobca podal odvolanie dňa 11. 9. 2009 a rozšírenie žalobného návrhu dňa 15. 7. 2009. Predovšetkým je potrebné uviesť, že z doterajšieho dokazovania nie sú dané podklady pre konanie o rozšírenom návrhu a v odvolacom konaní sa preskúmava konanie pred súdom prvého stupňa a napadnutý rozsudok.“

V súvislosti s uvedeným ústavný súd vo svojej judikatúre poukázal na to, že odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového i odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (m. m. III. ÚS 209/04).

Ústavný súd ďalej konštatuje, že krajský súd pri vydaní napadnutého uznesenia konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci správne interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné.

V súvislosti so sťažovateľovým prejavom nespokojnosti s napadnutým uznesením krajského súdu ústavný súd ďalej konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. Za takéto rozhodnutie ústavný súd považuje sťažnosťou napadnuté uznesenie krajského súdu.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd konštatuje, že vo svojej ustálenej judikatúre viackrát poukázal na vzťah tohto ustanovenia k čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavodarca vyjadril formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (napr. II. ÚS 71/97, III. ÚS 279/09). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07), a tak závery ústavného súdu vo vzťahu

k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy sa v celom rozsahu vzťahujú aj na namietané porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd na základe uvedeného odmietol sťažnosť aj v tejto časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. decembra 2010